

Bà nào muốn làm goá phò sếp, thì cần cần nhìn ông chèn ng cho nhĩ u vào, rồi thì nào cũng đi c mãi nguyĩ n

Nhĩ u ngĩ i tĩ ng rĩ ng, đau tim là bĩ nh cĩ a ai khác, chĩ không phĩ i hĩ . Lĩ m to, ai cũng có thĩ chĩ t bĩ t thĩ n vì đau tim, mà không có mĩ t triĩ u chĩ ng nào báo trĩĩ c cĩ . Đau tim, mĩ t trong nhĩ ng bĩ nh giĩ t chĩ t nhĩ u ngĩĩ i nhĩ t tĩ i nĩĩ c Mĩ . Nhĩ khoa hĩ c tiĩ n bĩ , biĩ t đích danh chĩ t vì bĩ nh tim. Chĩ bên Vĩ t Nam mình thì cĩ gĩ i là “trúng gió”, trúng gió mà chĩ t, nhĩ u lĩ m. Bĩ trúng gió, thì cĩ o gió, và xoa bóp huyĩ t đĩ o lung tung, cũng cĩ u đĩĩ c rĩ t nhĩ u ngĩĩ i. Đĩ cũng là mĩ t cách kích đĩ ng cho trái tim đĩ p lĩ i, cho máu lĩ u thông, mà thoát chĩ t. Cái gì cũng là “trúng gió” cĩ .

Câu chuyĩ n “trúng gió” tĩ i Mĩ cũng rĩ t nhĩ u. Trong sĩ tôi, có mĩ t ông chĩ a đĩĩ c 60 tuĩ i, buĩ i trĩ a gĩ c đĩ u trên bàn và chĩ t mà không ai biĩ t. Ông bĩ n ngĩ i bên cĩ nh đĩ n lay nhĩ và nói: “Đĩ y, đĩ y, trong giĩ làm viĩ c mà ngĩ , ngĩĩ i ta thĩ y kĩ lĩ m”. Ông nĩ y chĩ t trong khi đang làm viĩ c. Đĩu phĩ i công viĩ c khó khĩn, mĩ t nhĩ c và cĩng thĩ ng thĩ n kinh lĩ m cho cam. Công viĩ c cũng nhĩn nhĩ, thĩng dĩng, không ai thĩc hĩ i, thĩ mà vĩ n chĩ t. Mĩ t ông khác, tuĩ i trên 50, còn đĩ c thĩn, đĩ ỉn trĩ a vĩ , vĩ a buĩ c vào thang máy, thì quĩ xuĩ ng. Bĩ n đĩ ng nghiĩ p kũ xe cĩ p cĩ u, đĩ n bĩ nh viĩ n thì đĩ chĩ t rĩ i. Nhĩ u ngĩĩ i ngĩ c nhĩn, vì ông nĩ y trĩng trĩ trung, dĩng vĩc khĩ e mĩ nh, lĩn lĩ và đĩ c thĩn, không có ai mĩ nheo, cĩ n nhĩ n đĩ n đĩ bĩ c mình mà chĩ t.

Mĩ t ông bĩ n, suĩ t đĩ i không có triĩ u chĩ ng gì vĩ đau tim cĩ . Chĩ có bà vĩ hay la mĩ ng rĩ y rà làm ông buĩ n mà thĩ. Mĩ t hĩm ông ngĩ i đĩ c báo chĩ vĩ trĩĩ c siũ thĩ . Bà vĩ đĩ y xe ra cĩ a, và nĩ t ông chĩ ng: “Cĩn ngĩ i đĩ nĩ a sao? Không phĩ tôi đĩ y xe ? Đĩn ông gì mà lĩĩ i biĩ ng quĩ”. Ông vĩ i vĩ đĩ n đĩ y xe cho vĩ , mĩ i đĩ đĩĩ c mĩ y bĩĩ c thì quĩ xuĩ ng. Bà vĩ nĩ t: “Giĩ rĩ i mà đĩ đĩ ng cĩn hĩ p tĩ p, không ý tĩ gì cĩ . Sao không đĩ ng đĩ y, mà cĩn đĩ nh nĩ m vĩ đĩ n bao

Đau tim...

Tác Giả: ttm

Thứ Ba, 12 Tháng 7 Năm 2011 07:10

gi?" Th y ch ng n m v lâu, bà cúi xu ng kéo áo ông, th y hai con ng i đ ng trông. Bà h t ho ng la lên. Nh ng không k p n a. Ông đã b đ ng tim ch t r i. Chính bà k i và khóc lóc.

Báo đăng, có ba ông bác sĩ gây mê, ch a đ n 50 tu i, đ u ch t vì b nh tim. C ba ông đ u không có tri u ch ng gì v đau tim. M t ông v a lái xe v nhà. Bà v phòng trên nghe ti ng ga-ra m c a. Ch mãi không th y ch ng, ch y xu ng ga-ra, thì th y ông g c đ u trên tay lái mà ch t. Ông đã b đ ng tim. M t ông khác, v a chuy n thu c mê vào cho b nh nhân s p m , thì g c xu ng, và đi luôn. M t ông khác, cũng ch t đ t ng t t ng t . Đau tim mà ch t. Không bi t ngh bác sĩ gây mê n y có lo l ng l m không, mà gi t ch t nhi u ng i tu i còn khá tr . Ngày nay, 50 tu i đ c xem là còn tr , ch ngày x a, vua Kh i Đ nh đã ăn m ng “t tu n th ng th ” r i đó (nh ng v a m ng th ng th 40 tu i xong thì nhà vua ngã b nh ch t). Th i n y, 40 tu i thì xem nh còn xuân xanh l m, nhi u anh ch a ch u l y v , nhi u ch ch a ch u l y ch ng, vì còn tr mà, v i chi?

B n tôi, đi làm vi c v , dứt chìa vào khóa c a mãi mà không đ c, c tr t ra ngoài hoài. R i b ng nhiên qu xu ng tr c c a nhà. Trong phút nguy c p đó, anh bi t không ph i b “trúng gió”, v i v mò đi n tho i c m tay, kêu s c p c u 911. Anh đ c ch k p vào b nh vi n, và đêm đó, bác sĩ ò ra m tim ngay. C u anh s ng. Nh ng không làm vi c đ c, tay y u không lái xe, trí óc không còn sáng su t. V n s ng bình th ng. Hai năm sau, trong khi đang t m, q y xu ng, và ch t vì tim. Có ng i ph ng đoán, anh ch t vì t m n c quá mát. Máu đ n ra ngoài da đ b o v thân th , tim không còn máu, nên “đi” luôn.

Ông b n ng i c nh tôi, ng i M , tu i ch a đ c 50, dáng ng i g y, thon th , m i chi u sau khi tan s , ch y b ven b sông. M t hôm n , v ông không th y ông không v , đi n tho i h i thăm kh p n i. Hôm sau đi n tho i vào s xem ông có đi làm không. Đi tìm mãi, c nh sát báo cho bà bi t, tìm ra xác ông bên b sông. Ông ch t vì b đ ng tim.

M t ông bác sĩ m tim, t p th d c m i ngày. Cũng không có tri u ch ng gì tr c v căn b nh tim. Hôm đó ra sân qu n v t. V a đ a v t lên, thì té q y xu ng, và ch t luôn. Không c u k p. M t ông khác, tr a nào cũng lái xe đ n s c a cô con gái, đ cha con cùng đi ăn, và chuy n trò cho vui. M t hôm, trên đ ng đi, ông th y đau trong ng c, và bi t c n c p c u ngay. Ông rán h t s c, lái xe đ n th ng phòng c p c u c a b nh vi n và khai là đau tim. Nhân viên b nh vi n th y ông còn lái xe đ c, và đ ông ch . Ch lâu quá, ông ch t ngay trong phòng làm h s ti p nh n c p c u. Đáng ra, ông ph i đ ng l i, và kêu xe c p c u ngay. B i lái xe, nguy hi m cho ng i khác n u ng t x u trên tay lái. H n n a, n u đi xe c p c u, b nh vi n s c u ông ngay khi m i vào. Nhi u ng i r t s vào n m ch trong phòng c p c u c a b nh vi n. Vì trên đ ng thì xe hú còi m , g p gáp l m, nh ng khi đ n b nh vi n, thì đ cho ng i b nh n m ch dài c ra, ch cho chán chê, mà ch ng ai dòm ngó đ n. R i chán n n quá, h đ ng đ y, ra

Đau tim...

Tác Giả: ttm

Thứ Ba, 12 Tháng 7 Năm 2011 07:10

vì mà không cần báo cho bệnh viện biết.

Bên tôi, buổi tối tôi ngồi xem truyền hình với đứa con trai. Khi hết phim, cháu đến thúc bố dậy đi ngủ: “Bố ơi, hết phim rồi, vào đi ngủ.” Lay hoài không thấy bố dậy. Cháu bé khóc: “Bố đừng làm con sợ.” Và bên tôi đã chết từ bao giờ mà không biết. Chỉ có hai bé con sống với nhau. Tôi nghỉ phép tháng bé, không biết phải làm gì trong tình thế đó.

Nhiều trường hợp khác nhau, thấy tên mặt, nghe tên tai, nhiều quá không kể hết được. Thế mà, tôi cũng như mọi người khác, cần trường hợp bệnh tim là bệnh của ai, chỉ không phải của mình. Y học chuyên chữa bệnh, ai đó chết, chỉ mình thì không, như sống mãi muôn đời.

Nhiều năm trước, khi đi ra ngoài trời in lành, tôi cảm thấy nhói nhói trong tim. (nói theo bên tôi, là cảm thấy đau nhè nhè khi bắt phở tình). Tôi cũng không cần báo cho bác sĩ biết. Một hôm đi khám bệnh, trong lúc nói chuyện đùa cho vui, tôi tiết lộ cái “nhói nhói như bắt phở tình” đó. Ông bác sĩ nãy giờ, đứa tôi đi đo tâm điện đồ. Không biết sao hôm đó, tâm điện đồ của tôi bất thường, liền đi hai nhịp. Nhiều người cho biết, bình thường thì cảm thấy tim đau, nhưng khi đo nhịp tim, thì tim đập bình thường, nên không có dấu hiệu nào cả, bác sĩ cho là tim đập bình thường. Sau đó, tôi được đưa đi thử nghiệm nhiều cách khác nhau. Làm luôn cả thử nghiệm “phóng xạ” (nuclear scanning), bơm chất cần quang vào máu, và soi xem các cơ tim hoạt động ra sao. Tôi được nằm và chui vào một cái máy, như sắp phóng tôi vào trong không gian, các phim ghi trường. Sau đó, được xét nghiệm bằng siêu âm xem các van tim hoạt động có bình thường không. Bác sĩ gia đình nói cho tôi biết, có một mạch máu rất nhỏ dẹt đi đáy nhón của tim bắt nghẹt nhón. Về sau, tôi nói đi u nãy với ông bác sĩ chuyên môn bệnh tim, ông cười và mỉa mai tôi. Vì các thử nghiệm đó, không thể kết luận nghẹt mạch máu tim. Chỉ khi nào làm thử nghiệm soi mạch máu (angiography) mới biết rõ có nghẹt hay không.

Bác sĩ gia đình cho tôi uống thuốc trừ mỡ trong máu (cholesterol), uống mỗi ngày, uống được uống. Một hôm tôi được đưa tài liệu cho biết, uống thuốc trừ mỡ lâu ngày, có thể đứa bệnh gan trầm trọng. Bên tôi cũng đứa tôi về bệnh gan, đứa cho tôi nhiều thuốc kê đáng sợ về những người bệnh gan vì uống thuốc đau tim. Có lẽ tôi thiên về, trường hợp lá gan hơn trường hợp trái tim, cho nên tôi ngừng uống thuốc trừ mỡ. Sau đó, tôi thử nghĩ, đâu cần uống thuốc trừ mỡ, không uống, tôi vẫn sống nhăn răng ra đây, có can gì đâu.

Cho đứa một hôm, tôi thấy cánh tay trái mỏi trong bắp thịt, hơi tê tê, nhói nhói. Tôi tưởng vì chết của mấy cây hàng mà ra. Nếu đau tay vì tưới hoa, thì phải đau tay một mặt đúng, nhưng tôi cố gắng thích sao cho yên tâm mình. Nghĩ rồi, rồi bắp thịt sống hết đau. Nhưng sau đó, nhiều

Đau tim...

Tác Giả: ttm

Thứ Ba, 12 Tháng 7 Năm 2011 07:10

hôm đang t̄p th̄ d̄ c n̄ a ch̄ ng, thì m̄ t d̄ d̄ i, ph̄ i nḡ ng t̄p năm b̄ y phút m̄ i t̄p l̄ i đ̄ c. Sau đó, m̄ i l̄ n xách cái gì n̄ ng, cũng mau m̄ t kh̄ ng khī p. Nh̄ ng lúc đi ra ngoài tr̄ i l̄ nh, thì m̄ t nḡ t, đi không đ̄ c, ph̄ i quay v̄ . Thêm vào các trī u ch̄ ng đó, là th̄ nh thō ng nghe nhói trong tim, ̄ nḡ c, nh̄ ng không xác đ̄ nh đ̄ c ch̄ c ch̄ n đau ch̄ nào. Có đêm đang nḡ , nghe nhói tim th̄ c gī c d̄ y. Nh̄ ng lúc n̄ y, là tim đau, n̄ u đ̄ c “thăng” ngay, thì kh̄ e khō n và nh̄ nhàng l̄ m. Không đau đ̄ n chi nhī u c̄ .

V̄ i nh̄ ng l̄ i khai b̄ nh nh̄ trên, ông bác sĩ gia đình v̄ n c̄ i, cho r̄ ng ch̄ a đáng chuȳ n qua bác sĩ chuyên môn, và ch̄ cho ū ng thū c. Dù ông n̄ y r̄ t t̄ , r̄ t t̄ t. Khi tôi khai có ngày b̄ đau nhói trong nḡ c và m̄ t đ̄ n hai ba l̄ n, ông m̄ i chuȳ n qua bác sĩ chuyên môn v̄ tim. Qua l̄ i khai, ông bác sĩ n̄ y bī t ngay là tôi b̄ ngh̄ n m̄ ch máu tim. Ông gī i thích, và cho tôi bī t có 3 cách ch̄ a tr̄ . Th̄ nh̄ t là ū ng thū c đ̄ c̄ m c̄ . Thū c không ch̄ a đ̄ c b̄ nh, mà ch̄ làm m̄ ch máu giãn to ra, cho máu d̄ l̄ u thông h̄ n, khi nào không ū ng thū c, thì m̄ ch máu không giãn, và lúc đó có c̄ nguy. Cách th̄ hai là đút vào ch̄ ngh̄ n m̄ t cái ̄ ng kim lō i nh̄ cái lò xô l̄ i, r̄ i cho ̄ ng phình ra, ép ch̄ t m̄ vào thành m̄ ch máu, đ̄ máu có th̄ l̄ u thông qua “̄ ng c̄ ng” đó. Cách th̄ ba, là l̄ y ̄ ng tĩnh m̄ ch ̄ chân, r̄ i n̄ i b̄ c c̄ u băng qua ch̄ ngh̄ n, cho máu l̄ u thông theo đ̄ ng m̄ i. C̄ ba cách, ch̄ t m̄ v̄ n còn n̄ m đó, ngū n b̄ nh v̄ n còn đó, nh̄ ng máu huȳ t đ̄ c l̄ u thông, thì b̄ t đau, hō c b̄ t nguy hī m cho tính m̄ ng. Ông h̄ n ngày, và nói s̄ đút cái “̄ ng c̄ ng” vào m̄ ch máu cho tôi, d̄ l̄ m, ch̄ a đ̄ y n̄ a tī ng thì xong. Ch̄ n̄ m b̄ nh vī n m̄ t hôm r̄ i v̄ nhà. Tôi yên chí l̄ n. Sá gì m̄ t hai cái ̄ ng kim lō i n̄ m trong thân th̄ .

Đúng ngày h̄ n, ông bác sĩ cho đ̄ tôi ra, c̄ t m̄ ch máu ̄ háng, đút cái ̄ ng thông lên t̄ n tim. Th̄ t l̄ , tôi không th̄ y đau đ̄ n chi c̄ . Ch̄ khi ông b̄ m thū c nhū m vào m̄ ch máu qua cái ̄ ng, thì c̄ m th̄ y nóng nóng, ̄ m ̄ m. Tôi nhìn vào màn truȳ n hình, th̄ y màu đen t̄ a ra nhī u nhánh nh̄ h̄ th̄ ng th̄ ng ngū n c̄ a sông r̄ ch. Ông bác sĩ ch̄ cho tôi ch̄ m̄ ch máu b̄ ngh̄ t. Ông nói, m̄ ch n̄ y đã ngh̄ t 100% n̄ u không thì s̄ th̄ y máu đi vòng qua bên kia. Ông cho bī t hai m̄ ch b̄ ngh̄ t n̄ ng, m̄ t m̄ ch khác b̄ ngh̄ t 60%. Không th̄ đ̄ t “̄ ng c̄ ng” thông (sten) đ̄ c. Ông c̄ t c̄ bác sĩ gī i ph̄ u cho tôi, và đ̄ nh luôn ngày m̄ banh nḡ c. Tôi cũng h̄ i nḡ c nhiên, và không nḡ tình tr̄ ng trái tim c̄ a mình t̄ đ̄ n th̄ . R̄ i tôi làm đ̄ các th̄ t̄ c. Đ̄ c đ̄ n dò đī u gì phải làm tr̄ c ngày lên bàn m̄ . Cho tài lī u đ̄ c, đ̄ bī t s̄ s̄ v̄ m̄ cái gì, m̄ ra làm sao, và làm cái gì trong lúc m̄ .

Đ̄ bī t lý l̄ ch và kinh nghī m c̄ a ông bác sĩ s̄ p gī i ph̄ u cho tôi, tôi m̄ internet ra, vào Google, r̄ i đánh máy tên ông bác sĩ vào. M̄ cái web có tên ông ̄ y ra, tôi s̄ bī t rõ năm sinh, h̄ c trung h̄ c ̄ đâu, đ̄ i h̄ c ̄ đâu, t̄ t nghī p năm nào, làm ̄ nhà th̄ ng nào bao nhiêu năm, làm gì, đ̄ c huȳ ch̄ ng, t̄ ng th̄ ng nào. Tôi không nḡ , ông bác sĩ s̄ m̄ cho tôi, là tr̄ ng khoa tim ̄ b̄ nh vī n tôi s̄ p n̄ m, và ông n̄ y có r̄ t nhī u kinh nghī m trong vī c m̄ tim.

Đau tim...

Tác Giả: ttm

Thứ Ba, 12 Tháng 7 Năm 2011 07:10

Tôi về nhà, lên internet xem về mở tim. Qua mạng lên Google, tôi tìm mở c mở tim (open heart surgery), tìm ra đủ các rớt nhĩ u bài viết, phim chiếu rớt rõ ràng, hay. Có nhĩ u mở c chiếu video cụ c mở tim. Chiếu tở khi rớt ch ng c, cở a đôi cái xở ng sở n nở i vở i các xở ng lở ng ng c, banh lở ng ng c ra, và khâu vá, mở, đóng lở i. Xem thì hở i n, vì thở y ghê quá, banh toác bở xở ng sở n ra, mà mở n mò, khâu vá nhở mở t ông thở may vở ng vở tở p may, trong khi trái tim vở n đở p thoi thóp co bóp. Nở u không “cóc cở n” mở i sở, thì e cũng lo lở m. Ai sở p mở ng c, nở u sở chở t, thì đở ng xem các video nở y mà sở. Không thở y, không biở t, thì yên tâm hở n. Đở sở.

Trở c khi mở tim mở y ngày, bở nh vở n đở n dò tôi làm phở i giở gìn sở c khở e kở lở ng, đở ng đở bở ho hen, cở m cúm, Vì nở u bở bở nh khác, thì cụ c mở sở hoãn lở i, hoở c bở nhở m trùng trong khi nở, rớt khó bình phở c và nguy hiở m. Hở phát cho tôi khá nhở u tài liở u đở đở c, nhở u giở y tở đở n dò làm vở c gì trở c, vở c gì sau, phở i ghi xuở ng giở y đở nhở theo thở tở. Cái bàn cở a tôi, vung vở i giở y tở lở n xở n. Bở t là có thở “đi đong” cái mở ng già trong cụ c giở i phở u, tôi làm mở t bở ng liở t kê nhở c nhở và đở n dò bà xã phải làm gì, làm gì, nở u tôi không còn nở a. Điở u cở n nhở t là đở ng có khóc lóc, buở n bở, vì chở t cũng là mở t tiở n trình cở a đở i sở ng. Đở ng có làm đám tang um sòm, đở ng tở ng kinh gõ mõ cở u siêu, cũng đở ng cáo phó, đở ng vòng hoa, đở ng hòm tở t. Giở n đở đem thiêu, rở i lở y tro. Sau đó, làm gì vở i mở tro đó cũng đở c.

Trở c khi mở mở y hôm, tôi giở gìn vở sinh kở lở m. Mở c thở tở m áp, ăn uở ng đở u đở, ăn chở t hiở n lành, ngở nghe đở y đở. Ít dám đi ra ngoài, tránh đám đông. Thở mà trở c khi mở hai hôm, gia đình đở a cháu kêu đở n thoở i, nói là còn chở ng bở n mở i lảm phứ t nở a thì sở ghé thăm. Hở đi xa bở n trăm đở m đở thăm tôi, lở nào tở chở i đở c. Hở nói là nghe cở u sở p đở m, đở n thăm và chúc may mở n. Tôi và vở vở vớ đở n đở p lở i căn phòng khách bở a bãi, lở n xở n, quét nhà, lau chùi, đang bở nh mở t, lở i mở t thêm, giở a mùa đông mà mở hôi vớ ra. Mở y lở n vở chở ng mở t quá, gở t nhau. Cở gia đình đở á cháu gở m năm ngở i, vớ a ho hen, vớ a hít mũi sở t sở t. Hở ngở i trong phòng khách mà nhở y mũi lia lỏ a, làm bà xã tôi sở hở i, tái mở t. Tôi cũng ngở i mình bở nhở m bở nh, chở cở i mà không dám nói ra. Hở ngở i chở i chở ng mở t tiở ng đở ng hở. Tôi cũng mở t lở m, nhở ng không dám đi nở m. Sau khi gia đình đở a cháu đi rở i, chúng tôi vở i vàng bày lở i giở y tở cở n thiở t ra bàn lỏ i, và nhở t đở nh không bở c đở n thoở i. Ai kêu cũng không bở t. Bở nh vở n có gì khở n cở p thì nhở n lỏ i trong máy. Bở giở, tôi mở i có cái kinh nghiở m là đở ng đi thăm ai trở c khi hở sở p lên bàn mở, và đở ng thăm hở sau khi hở mở xong vở nhà. Vì thở i gian nở y, sở c khoở cở a hở rớt mong manh, rớt đở bở nhở m trùng tở ngở i khác. Vớ lỏ i, hở đang mở t, đở ng làm hở mở t thêm, mình thì vì thở ng mở n hở, đở n thăm vở ng, nâng đở tinh thở n, và nở u không thăm, thì sở bở trách là vô tình. Nhở ng nở u chở hở bình phở c rở i đở n thăm thì tở t hở n, vui hở n.

Bở nh vở n hở n tôi 5 gở sáng. Tôi phở i đở y lúc 3 sáng giở sở a soở n, 4 giở thì anh bở n hàng xóm lái xe đở a tôi đi. Đở n nở i, bở nh vở n còn đóng cở a. May nhà tôi không xa bở nh vở n, có nhở u bở nh nhân phở i ngở tở i khách sở n đêm trở c đó, đở kở p giở hở n.

Nhng y tá, nhân viên làm th t c gi y t tr c khi lên bàn m r t d u dàng, v n v, t t. Cũng làm cho tôi c m th y vui tr c khi lên bàn m. Nh c tôi r ng, đ i còn có nhi u ng i đ th ng l m. M t ông y-tá già, c m cái dao c o đ i n, h i han tôi ng t ngào, và ông b t đ u c o lông lá cho tôi, c o t d i háng c o lên b ng, ng c. Tr n tru, s ch s. Ông v a c o v a mĩm c i. Sau đó, tôi đ c đ y vào phòng m. Trên đ ng vào phòng m, tôi nghĩ r ng, mình đã v h u đ c đúng hai năm, đã đ c ngh ng i, thông dong, đi ch i, vui thú, làm bi ng, không lo l ng, không b n r n, nhân nhã, th nh th i. Th thì hôm nay, n u cu c gi i ph u th t b i, cái thân n y đ c ch xu ng nhà xác, thì cũng kh e, không có gì đ ti c nu i c. Nghĩ th, tôi s ng quá, và c i thành ti ng. Ông y-tá đ y xe ng c nhiên, ch c ch a th y m t “th ng điên” nào vui v c i t i nh v y tr c khi đ c m tim, nguy hi m đ n tính m ng. Ông h i tôi c i cái gì, gi n y mà còn c i đ c, không lo l ng hay sao. Tôi cho ông bi t lý do t i sao tôi c i sung s ng, ông v vào chân cái b p, và khen tôi chí lý. Th c tâm mà nói, thì s ng ch t đ i v i tôi, cũng không quan tr ng l m. Không ch t tr, thì ch t già. Không ch t bây gi, thì sau n y cũng ch t. Con ng i ph i già, ph i ch t, đ cho các th h tr l n lên thay th, th gi i sung s c h n. C th gi đ nh, con ng i không ch t, thì bây gi, c th gi i đ y c ng i già l kh, già chi m chín ph n, tr ch m t ph n. Th gi i này toàn ông bà già m y trăm tu i, ch ng g y lê t ng b c, xe lăn đ y ph ph ng, đ ng xá. Th thì l y ai mà s n xu t, nuôi n ng nhân lo i.

B i v y, tôi bình t nh, và nghĩ r ng đ c s ng cũng vui, mà đ c ch t, cũng vui không kém. Vào phòng m, t ng y tá t đ n gi i thi u tên tu i, và cho tôi bi t ph n hành c a h. Tôi cũng vui v chào, nói vài l i x giao bình th ng. Khi bác sĩ gây mê đ n, x ng danh, và nói cho tôi bi t, ông s chuy n thu c mê cho tôi. Tôi ch k p chào xã giao, và sau đó, mê man ngay, không còn bi t tr i trắng chi n a c. Giá nh, có ch t khi đó, thì cũng đ c nh nhàng, êm th m, mau và ti n l m.

Tôi hoàn toàn không bi t vi c gì đã x y ra. Ch ng m i gi sau, tôi m màng t nh đ y trong phòng “h i sinh”. Nghe ti ng bà y tá kêu l n, và v n nh c l n, kêu tôi m m t ra, đ ng nh m m t l i. Tôi c g ng h t s c, mà hai mí m t c kéo trì xu ng, c he hé chút xíu, l i b nh m l i. Tôi cũng nh là mình đang qua cu c gi i ph u tim. Nghe ti ng bà xã tôi ph kêu v i bà y tá, tôi c g ng mĩm c i cho v yên lòng. Nh ng không bi t mi ng có c i đ c hay không. Khi tôi m m t đ c, tôi th y bà y tá, bà ch tôi và bà xã đang đ ng bên gi ng lo l ng. Tôi đ m đ c hai m i m y cái ng n i vào ng c, vào h ng, vào tay, vào mũi, và có ti ng xì xèo c a cái máy b m nào đó, mà tôi t ng đâu bên c nh gi ng có cái h nuôi cá, máy b m n c đang ch y. Tôi th m nghĩ, th là cũng ch a “đi đong” cái m ng già đ c. Thu c mê làm tôi h i bu n nôn và chóng m t.

Su t đêm hôm đó, m t bà y tá da đen, m p ú, th c và chăm sóc tôi. Ch ng m i phút, m i lăm phút, bà vào châm thêm thu c vào bình dang treo, châm thêm máu, xem l i bi u đ nh p tim, ghi chú vào s. Công vi c liên miên, không bi t th t c b t bu c, hay bà là ng i có l ng tâm, nên làm vi c h t lòng. R i rút máu tôi, tiêm thêm thu c, nhi u l n kê l i g i n m sau l ng

tôi, h<i>i</i> han tôi r<i>t</i> t<i> t</i>, d<i>u</i> dàng. C<i> t</i> tôi khô n<i> đ</i>t. Bà cho tôi c<i>c</i> n<i>c</i> đá nh<i> nh</i> viên kim c<i>ng</i>, ng<i> m</i> trong mi<i>ng</i> cho đ<i> khát. Khi đó, đúng là quý viên kim c<i>ng</i> ng<i> m</i> trong mi<i>ng</i>. Không đ<i>c</i> u<i>ng</i> n<i>c</i>. Tôi khô hài, t<i> ví bà y tá là Đ<i>c</i> Bà Quan Âm đang ban gi<i>t</i> cam l<i> (c<i>c</i> n<i>c</i> đá) cho ng<i>i</i> kh<i> n</i>. Su<i>t</i> m<i>t</i> đêm, bà không ng<i>, loay hoay quanh gi<i>ng</i> tôi. Tôi th<i>t</i> tình c<i>m</i> đ<i>ng</i>. Có nh<i>ng</i> ng<i>i</i> vì ngh<i> nghi</i>p, ch<i> làm cho xong b<i>n</i> ph<i>n</i>, làm v<i>a</i> phải thôi. Bà y tá n<i>y</i>, làm v<i>i</i> c<i> t</i> m<i> lòng, t<i>ng</i> nh<i> tôi là thân nhân ru<i>t</i> th<i>t</i> trong gia đình.

V<i>a</i> m<i> xong chi<i>u</i> hôm qua, mà sáng nay, lúc 5 gi<i> sáng, y tá đã b<i>t</i> tôi ng<i>i</i> d<i>y</i> trên gh<i>, dây nh<i> lòng thông h<i>n</i> hai ch<i>c</i> s<i>i</i> dính t<i> mũi, mi<i>ng</i>, ng<i>c</i>, b<i>ng</i>, chim. Tôi không th<i> t</i>ng t<i>ng</i> đ<i>c</i>, có là mu<i>n</i> hành h<i> b</i>nh nhân ch<i>c</i>. M<i>t</i> và chóng m<i>t</i> l<i>m</i>. Bà y tá b<i>o</i> tôi ph<i>i</i> ng<i>i</i> nh<i> v</i>y trong m<i>t</i> gi<i> đ</i>ng h<i>. Ng<i>i</i> đ<i>c</i> ch<i>ng</i> 25 phút, h<i>t</i> s<i>c</i> ch<i>u</i> đ<i>ng</i>, tôi xin bà cho m<i>m</i>, vì m<i>t</i> quá.

N<i>m</i> phòng h<i>i</i> sinh đ<i>c</i> hai đêm, sáng hôm sau h<i> đ</i>y tôi xu<i>ng</i> phòng b<i>nh</i> th<i>ng</i>, và b<i>t</i> tôi t<i>p</i> đi b<i> m</i>i</i> ngày và t<i>m</i>. Khi<i>p</i>, v<i>t</i> th<i>ng</i> dài h<i>n</i> hai t<i>c</i>, còn r<i> máu còn t<i>i</i>, và nhi<i>u</i> cái l<i> trên ng<i>c</i>, có <i>ng</i> l<i>n</i> b<i>ng</i> ngón tay n<i>i</i> t<i> trong tim, trong ph<i>i</i> lòng thông ra ngoài, dính v<i>i</i> cái máy, cái bình. Th<i> mà b<i>t</i> tôi t<i>m</i> v<i>i</i> sen, t<i> m</i> xong y tá dùng khăn ch<i> m</i> khô ng<i>c</i>, không dám lau.

Tr<i>c</i> khi đi m<i>, bà x<i> tôi ép ăn, đ<i> có đ</i> s<i>c</i> kh<i>e mà qua cu<i>c</i> gi<i>i</i> ph<i>u</i>. Tôi ăn cho v<i> vui. Nh<i>ng</i> sau khi m<i> xong, b<i> b</i>n. Cái ru<i>t</i> già căng c<i>ng</i> nh<i> mu<i>n</i> n</i> ra. Ba b<i>n</i> ngày không đi tiêu đ<i>c</i>. Không đ<i>c</i> r<i>n</i>, vì s<i> các m<i> ch<i> may t<i>i</i> n<i>i</i> m<i> bung ra. Hai y tá cho tôi u<i>ng</i> n<i>c</i> trái m<i>n</i> đen, cũng không hi<i>u</i> qu<i>. Tôi ph<i>i</i> dùng đ<i>n</i> th<i> thu<i>t</i> đ<i> cho phân ra, mà cũng vô hi<i>u</i>. Cái b<i>ng</i> c<i>ng</i> ng<i>t</i>, r<i>t</i> đau đ<i>n</i>, khó ch<i>u</i>. Y tá cũng không giúp tôi đ<i>c</i> gì. Đêm n<i>m</i> trên gi<i>ng</i>, tôi nghĩ th<i>m</i>, ch<i>c</i> mình không ch<i>t</i> vì b<i>nh</i> tim, mà ch<i>t</i> v<i> v</i> ru<i>t</i> già. C<i> lần l</i>n mãi, có khi thi<i>p</i> đi ch<i>ng</i> năm phút. Tôi g<i>n</i> nh<i> mê s<i>ng</i>. Trong th<i>i</i> gian đau <i>m</i>, b<i>nh</i> ho<i>n</i>, khi nào tôi cũng gi<i> đ</i>c</i> tinh th<i>n</i> khô hài, ng<i>o</i> ngh<i>, xem th<i>ng</i>, th<i> mà hôm n<i>y</i>, tinh th<i>n</i> tôi xu<i>ng</i> l<i>m</i>. Khi n<i>a</i> đêm, tôi hé m<i>t</i> ra, trong bóng m<i>, th<i>y</i> m<i>t</i> bà y tá da đen. Lúc n<i>y</i> là đ<i>i</i> phi<i>n</i> tr<i>c</i> gác c<i>a</i> các y tá chăm sóc con b<i>nh</i>. Ng<i>n</i> đèn phía sau ng<i>i</i> y tá làm thành m<i>t</i> vòng hào quang trên đ<i>u</i> bà. Tôi v<i>n</i> không tin theo m<i>t</i> tôn giáo nào, và cũng ch<i>ng</i> tin vào th<i>n</i> thánh, nh<i>ng</i> bu<i>t</i> mi<i>ng</i> th<i>u</i> ào h<i>i</i>: “Có ph<i>i</i> bà là thiên th<i>n</i> mà Th<i>ng</i> Đ<i> gi<i>i</i> xu<i>ng</i> đ<i> giúp tôi không?” Bà c<i>i</i>, nh<i> nh<i>ng</i> đ<i>t</i> tay lên trán tôi, và h<i>i</i>, bà có th<i> làm gì đ<i> giúp tôi không. Tôi nói v<i>i</i> bà, là tôi có c<i>m</i> t<i>ng</i> cái ru<i>t</i> già c<i>a</i> tôi s<i>p</i> n<i> tung vì b<i>n</i> m<i>y</i> hôm nay. Bà mau m<i>n</i> cho tôi thu<i>c</i> nh<i>t</i> h<i>u</i> môn. Không k<i>t</i> qu<i>. Bà b<i>o</i> tôi n<i>m</i> nghiêng, co chân, và tr<i>i</i> nhi<i>u</i> khăn ra gi<i>ng</i>, qu<i>n</i> nhi<i>u</i> khăn làm vòng đai bao quanh vùng khăn tr<i>i</i>. R<i>i</i> bà đ<i>a</i> ngón tay vào h<i>u</i> môn, mà móc phân ra t<i> t</i>, t<i>ng</i> chút m<i>t</i>. C<i>n</i> th<i>n</i>, nh<i> nh<i>ng</i>. Khi ph<i>n</i> c<i>ng</i> c<i>a</i> phân moi ra h<i>t</i>, thì ph<i>n</i> bên trong ch<i>y</i> ph<i>t</i> ra. Tôi th<i>y</i> ng<i>i</i> nh<i> nh<i>ng</i> đang bay b<i>ng</i> lên không trung. Nh<i> trên vai m<i>c</i> cánh, đang bay l<i>n</i> gi<i>a</i> tr<i>i</i>. Kh<i>e</i> h<i>n</i>. Bà y tá đ<i>n</i> gi<i>ng</i>, và cho tôi viên thu<i>c</i> ng<i>. Tôi cảm <i>n</i> bà. N<i> c</i> trên môi bà hi<i>n</i> t<i> làm tôi liên t<i>ng</i> đ<i>n</i> nh<i>ng</i> b<i> t</i>ng</i> Quán Th<i> Âm B<i> Tát. Tôi n</i> m<i> l</i>y</i> tay bà mà cảm <i>n</i>. Dù đã đ<i>c</i>

u ng viên thu c ng , nh ng khi bà đi r i, tôi v n c m đ ng thao th c mãi. N m không yên, tôi l y gi y bút, trong c n xúc đ ng vì lòng t t , vì tình ng i lai láng, tôi vi t m t bài th , nhan đ là “Belinda”, tên c a bà y tá. Có l cũng là lo i th con cóc. E r ng, l i l cũng ngô nghê nh m t ông ngo i qu c làm th b ng ti ng Vi t. Vi t xong bài th , tôi yên tâm ng m t gi c đ n sáng. Đêm hôm sau, tôi đ a cho bà. Đ c xong, bà c m đ ng, ôm tôi mà khóc. Bà nói riêng cho tôi bi t, bà là n M c S đang đi u hành m t nhà th tin lành trong thành ph n y. Đúng là bà có trái tim c a m t n Thánh. Có l , tr c khi đi m l n, ch nên ăn th c ăn l ng, đ ng ăn ch t đ c, ch t x , vì th nào cũng b bón.

Ông bác sĩ gi i ph u cho tôi cũng r t t t . Nhi u hôm sau ca m , đã 9 gi đêm, ông còn ghé thăm tôi, h i han k l ng, đ u dàng. Cái l ng ông còng xu ng, có l do c cú xu ng lâu trên bàn m m i thành còng l ng. Tôi nghĩ, đa s nh ng ng i làm vi c trong b nh vi n n y, ngoài m c đích m u sinh, còn c m t say mê ngh nghi p, và c t m lòng nhân t . Sau khi m , v t c t l n, mà tôi không th y đau đ n, nh c nh i gì c . H i ph c r t mau, v t th ng kéo da cũng nhanh, làm các y tá và bác sĩ ng c nhiên. Cũng nh m t ông bà con có kinh nghi m đ n, khi nào c m th y đau nh c s s , thì xin thu c gi m đau ngay, đ ng đ cho đau quá, vì ph i có th i gian, thu c m i hi u nghi m. Trong th i gian đ ng b nh, tôi ráo ri t ôn l i ti ng Pháp đ chu n b đi ch i Âu Châu, nên cũng không có thì gi nghĩ đ n b nh, đ n đau đ n.

D m lên chân bác sĩ, tôi vi t s v các b nh đau tim, nh múa m t đ ng quy n hoang đ i. Sách vi t r ng, b nh liên quan đ n tim, r t nhi u khi là “nh ng b c chân âm th m”, không báo tr c. B nh tim có nhi u lo i khác nhau. Thông th ng nh t là suy tim, nghĩa là tim không chuy n v n máu đ cho nhu c u. C 100 ng òi M , thì có 1 ng i b b nh n y. N c M có h n 2 tri u ng i suy tim. T n phí b nh vi n r t l n. Trong m t năm, nh ng ng i b suy tim ch t đ n 15%, K đ n đau tim b m sinh, sinh ra đã b đau tim r i, vì c u t o tim m ch không đ c b nh th ng. C 1000 em bé sinh ra, có đ n 6 đ n 8 em b đau tim b m sinh. B nh n y ch a đ c, bác sĩ s m và đi u ch nh l i. Sau n a là ngh n m ch máu tim và đ ng tim. M t năm có h n 1.5 tri u ng i M b b nh n y. S có h n 500 ngàn ng òi ch t, và kho ng 300 ngàn ng i đ c m tim. K đ n là b nh tim đ p sai nh p và b t t nh. Sau đ n là van tim b h h ng, r i đ n b nh m ch máu b th ng t t, b phình, teo. Cu i cùng là màng bao tim b b nh. Ai mu n bi t rõ h n, xin vào th vi n m n cu n “Mayo Clinic Heart Book” mà đ c, r t hay, vi t cho ng i th ng đ c.

Kinh nghi m c a nh ng ng i đau tim cho bi t, khi có ít hay nhi u tri u ch ng sau đây, thì đ ng nên coi th ng: đau ng c, th g p, hay m t, s ng, b t t nh, nh c đ u lâm râm, nh p đ p tim b t th ng, tê tay hay chân, màu da không bình th ng, té x u, thay đ i b t ch t v th giác, nói năng, và c m xúc.

Đau tim...

Tác Giả: ttm

Thứ Ba, 12 Tháng 7 Năm 2011 07:10

Khi nào thì nên đi bác sĩ? Khi triệu u chứng đau tim mới có, triệu u chứng càng lúc càng nặng, triệu u chứng trở nên trầm trọng, triệu u chứng làm thành lo lắng, triệu u chứng tái diễn.

Những người yêu nhiều thì thường bị nhồi tim, không biết có chuyện qua bệnh đau tim không. Những người ăn nhiều chất béo bão hòa, cholesterol xấu đau tim, cho nên có rất nhiều người sử dụng các chất béo, ngọt, muối, nhồi máu thu được. Lo lắng, bị áp lực, muộn phiền nhiều cũng sinh ra đau tim.

Bà tôi vậy, có ông M đau tim nằm chung bệnh viện với tôi, nói đùa rằng: *"Bà nào muộn làm goá phở sấm, thì cần nhồi nhét ông chứng cho nhồi vào, rồi thì nào cũng đỡ cấn mãi nguy hiểm sấm."*

Mẹ bà nghe, háy nguyệt ông sức nhồi dao chém.